

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Cojocar Rodica în numele inculpatului și ultimul, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 noiembrie 2020, în cauza penală privind-l pe

*Colenciuc Andrei XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX, și domiciliat în XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

1. instanța de fond: 15.07.2019-21.05.2020;

2. instanța de apel: 27.06.2020-11.11.2020;

3. instanța de recurs: 03.02.2021-19.05.2021.

a c o n s t a t a t:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 21 mai 2020, Colenciuc Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 luni.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilită lui Colenciuc Andrei s-a suspendat condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an, fiind obligat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

S-a admis cererea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului Colenciuc Andrei a cheltuielilor de judecată în mărime de 740 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Colenciuc Andrei în seara de 22 iunie 2020 în jurul orelor 23:15, fără a deține permisul de conducere și ignorând prevederile pct. 10 alin (2) lit. a) al Regulamentului circulației rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, potrivit cărui persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea polițistului, polițistului de frontieră, ofițerului echipei mobile a Serviciului Vamal, este obligată să înmineze pentru control: a) permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus și prevederile pct. 14

lit. a) al Regulamentului circulației rutiere, potrivit căruia conducătorului de vehicul îi este interzis: a) să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere, intenționat urca-se la volanul automobilului model „Opel Omega” numărul de înmatriculare XXXXX, deplasându-se pe str. Cearupin din mun. Bălți, unde a fost stopat de către colaboratorii INP al IGP, fiind suspectat de întrebuințarea băuturilor alcoolice, datorită traiectoriei neuniforme de deplasare, fapt confirmat prin testarea alcoolscoptică, cu alcooltesterul „Dräger”, fiindu-i stabilită concentrația de alcool în aerul expirat de 0,47 mg/l, precum și prin raportul de expertiză judiciară nr. 201906P0316/201902D1390 din 28 iunie 2019, ca urmare a recoltării probelor biologice de sânge, stabilindu-se și concentrația alcoolului etilic de 1,11 %, echivalentul 1,11 g/l, ce potrivit art. 134¹² alin. (3) Cod penal se atribuie la stare de ebrietate cu grad avansat.

Acțiuni lui Colenciuc Andrei au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, cu semnele de calificare *conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fără deținerea permisului de conducere a mijloacelor de transport.*

3. Legalitatea sentinței a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat înăsprirea pedepsei prin excluderea prevederilor art. 90 Cod penal, dat fiind lipsa unei motivări plauzibile a circumstanțelor ce au determinat soluția suspendării condiționate a executării pedepsei, fără verificarea nemijlocită a atitudinii inculpatului față de fapta comisă și consecințele survenite, în special urmare a neprezentării lui la examinarea cauzei, ce a servit temei pentru anunțarea în căutare prin încheierea din 12 martie 2020.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 noiembrie 2020, a fost admis apelul procurorului, casată sentința în latura stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre în această latură, prin care:

Colenciuc Andrei se consideră condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, termenul pedepsei penale calculându-se din momentul reținerii, cu menținerea fără modificări a dispozițiilor de căutare.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea deciziei sale, instanța de apel a indicat că, cumul de probe pe care instanța și-a bazat concluziile de vinovăție a inculpatului Colenciuc Andrei, detaliat sunt redată în conținutul sentinței de condamnare, determinând inutilitatea reaprecierii lor, cu atât mai mult că în această parte corectitudinea sentinței nici nu a fost atacată.

Astfel, constatând ca fiind dovedită conducerea de către inculpatul Colenciuc Andrei a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, la deliberarea asupra pedepsei penale, instanța de apel a constatat lipsa unei motivări plauzibile din partea instanței a temeiurilor de fapt ce ar determina aplicabilitatea cazului din speță a dispozițiilor art. 90 Cod penal, motiv pentru care, preluând opinia părții acuzării, a dispus înăsprirea ei, prin stabilirea pedepsei închisorii.

Instanța de apel a menționat că, deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, legea însă obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care și-a întemeiat convingerea.

În opinia instanței de apel, instanța de fond la stabilirea pedepsei penale, nu a acordat suficientă relevanță prevederilor art. 90 Cod penal, ce are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea față de infracțiune de care a dat dovadă la fazele urmăririi penale și de judecare a cauzei, adică modul în care își apreciază fapta social periculoasă încă din momentul descoperirii ei, cum ar fi: conduita bună a infractorului, străduința depusă pentru înlăturarea rezultatului infracțiunii sau pentru repararea pagubei pricinuite, precum și comportarea sinceră în cursul procesului penal.

Prin urmare, în cazul aplicabilități prevederilor art. 90 Cod penal, instanța urma să ia în considerare în primul rând, fapta și împrejurările în care aceasta a fost comisă, iar în al doilea rând, persoana infractorului, ce trebuia studiată pentru a se putea constata dacă aceasta se poate corecta fără executarea pedepsei închisori, or, aplicarea respectivei norme nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra, că infracțiunea comisă este un incident în viața sa, aplicabilitatea cărei urma a fi motivată reieșind din personalitatea făptuitorului și atitudinea/comportamentul de care a dat dovadă, inclusiv la etapa judecării cauzei.

În condițiile speței, instanța de apel a apreciat ca fiind incertă soluția privind aplicabilitatea art. 90 Cod penal în privința lui Colenciuc Andrei, care nu s-a prezentat în instanță pentru participare la examinarea cauzei, demonstrând în sensul art. 57 Cod penal căință sinceră și un comportament responsabil față de fapta comisă, ba dimpotrivă, s-a eschivat de la judecarea ei, pentru ce a fost anunțat în căutare.

Subsecvent, instanța de apel a conchis că, suspendarea condiționată a pedepsei închisorii, aplicată persoanei ce prin comportamentul său nu a dat dovadă de o căință activă și un comportament de regret pentru faptele comise, nu va putea asigura scopul preventiv serios și cel educativ al acestei, motiv pentru care a apreciat că, pedeapsa închisorii pe care inculpatul Colenciuc Andrei urmează să o execute, din momentul reținerii lui, va contribui efectiv la conștientizarea de către el a faptelor

comise, prevenind comiterea lor pe viitor, fiind un remediu efectiv pentru restabilirea echității sociale între valorile sociale afectate de acțiunile inculpatului și restricțiile impuse prin lege.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Cojocar Rodica în numele inculpatului, care solicită casarea deciziei cu menținerea sentinței.

În susținerea cerințelor sale, apărătorul subliniază că, pedeapsa aplicată inculpatului este una prea aspră, mai mult decât atât, instanța de apel își întemeiază decizia pe argumentul că ultimul s-a eschivat de la examinarea cauzei, or, acesta a fost nevoit să plece peste hotare la muncă, dat fiind faptul că este unicul întreținător al familiei.

5.1. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar inculpatul, care solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea cererii de recurs, inculpatul susține că la individualizarea pedepsei și a modului de executare a acesteia, instanța de apel nu a luat în considerare toate circumstanțele cauzei, și anume că a recunoscut vinovăția, dispune de loc permanent de trai, nu se află evidența medicului narcolog sau psihiatru și pentru prima dată a săvârșit o infracțiune ușoară.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Din textul recursului rezultă că, atât apărătorul cât și inculpatul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, însă recurenții își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Astfel, Colegiul penal remarcă că, argumentele recurenților privind stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, sunt nefondate, or, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Astfel, instanța de recurs reține că, instanța de apel a dat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite care se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare, de motivul inculpatului, de persoana acestuia, corect a conchis că corijarea acestuia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate pe un termen de 3 luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Colegiul penal reamintește că, stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

De asemenea, Colegiul penal indică că, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Instanța de recurs ordinar reține că, solicitarea apărătorului privind aplicarea unei pedepse neprivative de libertate prin menținerea sentinței declarate de către instanța de fond, precum și a inculpatului care pledează pentru stabilirea unei depdepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, solicitări care de

fapt nici nu au fost motivate indicând doar dezacordul cu pedeapsa stabilită, or, simplul motiv că recurenții nu sunt de acord cu pedeapsa stabilită, considerând-o prea aspră, nu poate servi ca circumstanță pentru aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse neprivative de libertate.

Totodată, Colegiul penal menționează că, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că, scopul pedepsei poate fi atins cu sau fără executarea efectivă a acesteia, or, conform prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de judecată ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând neapărat în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă.

Astfel, Colegiul penal indică că, în formarea convingerii, instanța de apel a ținut cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv, întreaga conduită a inculpatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Mai mult decât atât, recurentul își întemeiază recursul pe argumentul precum că inculpatul este impus să plece peste hotarele Republicii Moldova pentru a-și întreține familia, or, în acest caz nu poate fi realizată suspendarea condiționată a executării pedepsei penale prevăzute de art. 90 Cod penal, fiind situația în care pedeapsa rămâne neexecutată.

În concluzie, Colegiul penal consideră legală concluzia instanței de apel referitor la pedeapsa cu închisoarea aplicată inculpatului care este proporțională faptelor comise de către inculpat.

Mai mult decât atât, după cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la pronunțarea deciziei recurate, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a acesteia nu s-au stabilit.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar conchide că, nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, deci nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în conformitate cu legea și în limitele acesteia, din

care considerente se impune inadmisibilitatea recursului ordinar, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e:

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Cojocar Rodica în numele inculpatului și ultimul, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălț din 11 noiembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe *Colenciuc Andrei XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *25 iunie 2021*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan